

Teoretické a aplikačné aspekty spoločného konania o priestupkoch v komparácii so spoločným konaním o trestných činoch¹

Anotácia: Príspevok sa zaoberá spoločným konaním uplatňovaným v priestupkovom konaní v prípadoch, keď sa jeden páchatel' dopustí viacerých priestupkov alebo keď priestupky spácha viacero páchatel'ov, za predpokladu, že o nich rozhoduje ten istý správny orgán. Príspevok sa zameriava na problematické aspekty aplikácie tohto inštitútu, ktorý v bezpečnostnej praxi spôsobuje mnohé nejasnosti, pričom sa sústreďuje aj na možnosti analogickej aplikácie ustanovení kódexov trestného práva. Pri výklade postupu, ako uskutočniť spoločné konanie zákonne, sa opiera o relevantné rozhodnutia súdov.

Kľúčové slová: spoločné konanie, priestupok, úhrnný trest, spolupáchatel'.

Úvod

Spoločné konanie upravuje § 57 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“). Ide o inštitút, ktorý racionalizuje a zefektívňuje konanie o priestupkoch tým, že umožňuje uskutočniť jedno spoločné konanie namiesto dvoch, resp. viacerých konaní. Uvedeným spôsobom sa zabezpečuje uplatnenie zásady rýchlosti a hospodárnosti konania podľa § 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správnom konaní“ alebo „správny poriadok“), keďže nie je potrebné vykonávať dôkazy duplicitne (napr. sa požiadava o vyhotovenie jedného znaleckého posudku). V prípade, ak sú splnené všetky zákonné podmienky, je zásadne povinnosťou správneho orgánu aplikovať inštitút spoločného konania a účastníci konania majú právny nárok, aby sa spoločné konanie uskutočnilo.

Spoločné konanie sa vedie v dvoch prípadoch:

- ak sa páchatel' dopustil viacerých priestupkov patriacich do pôsobnosti toho istého správneho orgánu (v jednom konaní však nemožno prejednať priestupok páchatel'a podľa § 88aa ods. 1 a súčasne iný priestupok),
- proti všetkým páchatel'om, ktorých priestupky spolu súvisia a ktoré prejednáva ten istý správny orgán.

Napriek tomu, že ide o užitočný inštitút, ktorý má prispieť k zrýchleniu správneho konania a odbremeniť subjekty priestupkového konania od vykonávania duplicitných úkonov, jeho právna úprava je veľmi strohá a nejasná a mnohé správne orgány majú pochybnosti, ako tento inštitút aplikovať správne a zákonne. Príspevok sa pokúsi objasniť najčastejšie aplikačné nejasnosti, a to aj s využitím analogickej aplikácie predpisu, ktorý je konaniu o priestupkoch najbližší – zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

1. Možnosti analogickej aplikácie trestnoprávnych inštitútov

V prvej časti príspevku sa pokúsim zodpovedať, aké sú (a či sú) právne možnosti využitia metódy výkladu práva – analógie s ustanoveniami Trestného zákona a Trestného poriadku, ktoré by mohli byť užitočné v prípadoch, kedy zákon o priestupkoch „mlčí“ a správny orgán si nie je istý, ako v spoločnom konaní o priestupkoch postupovať.

---

¹ Príspevok bol spracovaný ako výstup vedeckovýskumnej úlohy č. 274 realizovanej na Akadémii Policajného zboru v Bratislave s názvom „Vplyv rozhodnutí súdov na bezpečnostnoprávnu činnosť Policajného zboru vo verejnej správe“.

V rámci použitia analógie sa rozlišuje analógia zákona (*analogia legis*) a analógia práva (*analogia iuris*). Pri analógii *legis* orgán aplikujúci právo vyplňa medzeru v práve tak, že postupuje podľa právnej normy, ktorá upravuje podobný prípad, ktorý je riešenému prípadu najbližší. To znamená, že „tam kde chýba právna úprava, je možné na výklad právnej úpravy alebo pojmu podporne použiť zákonné ustanovenie svojou povahou a účelom najbližšie“.² Analógiu *iuris* použije správny orgán v tom prípade, ak sa pri riešení určitého prípadu nenájde ani podobná právna norma a orgán aplikácie práva postupuje podľa právneho poriadku ako celku, podľa všeobecných právnych princípov, ktoré platia pre celý systém platného práva, prípadne podľa princípov daného alebo príbuzného odvetvia.³ Prihliada pritom na zmysel a účel zákona (*ratio legis*). Z uvedeného vyplýva povinnosť orgánu aplikujúceho právo využiť analógiu *iuris* až po tom, ako sa vylúči použitie analógie *legis*.⁴

Prípustnosť analógie v správnom práve predstavuje problematickú otázku, pričom názory na jej aplikáciu sú rôzne.⁵ V minulosti sa analógia v správnom práve úplne odmietala, zatiaľ čo v súčasnosti sa jej použitie, najmä v oblasti správneho trestania, prevažne akceptuje, avšak len za splnenia určitých podmienok – ak ju zákon pripúšťa a ak je v prospech účastníkov správneho konania.⁶

Analógia *legis* používaná v rámci toho istého právneho odvetvia (teda správneho práva) sa v správnom trestaní aplikuje v prípade, ak správny orgán koná o inom správnom delikte, ktorý nie je priestupkom, a právna úprava konania o iných správnych deliktoch je nedostatočná (k čomu dochádza v mnohých prípadoch). Vtedy správny orgán používa analógiu so zákonom o priestupkoch (napr. pri zásade prezumpcie nevinoty, ktorú zákon o priestupku vymedzuje v § 73, ale predpisy upravujúce konanie o iných správnych deliktoch o nej mlčia).⁷

Ani zákon o priestupkoch, ani správny poriadok však mnohé právne inštitúty súvisiace so správnym trestaním neustanovujú alebo neustanovujú dostatočne – napríklad v prípade spoločného konania. Z toho dôvodu je potrebné primerane využiť inštitúty z iných právnych odvetví, ktoré definujú právnu zodpovednosť fyzických a právnických osôb. Najprepracovanejšie predpisy upravujúce trestanie osôb sa nachádzajú v kódexoch trestného práva, konkrétne v Trestnom zákone, Trestnom poriadku a v zákone č. 91/2016 Z. z. trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Hoci správne orgány majú neraz pochybnosť, či je rozumné a najmä zákonné v konaní o priestupku používať trestnoprávne predpisy, nutnosť primerane aplikovať inštitúty trestného práva bola formulovaná už v dávnejšej minulosti vďaka rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Princípy správneho trestania vychádzajú z mnohých medzinárodných a vnútroštátnych prameňov práva. V európskom právnom priestore k najvýznamnejším organizáciám, ktoré sa podieľali na formovaní štandardu ochrany ľudských práv, vrátane oblasti správneho trestania, patrí Rada Európy. Dokumenty Rady Európy zabezpečujú ochranu základných práv a slobôd aj v oblasti výkonu verejnej správy tým, že ustanovujú základné požiadavky, ktoré majú členské štáty (medzi ktoré patrí aj Slovenská republika) garantovať pri výkone verejnej správy, teda aj v správnom trestaní. Rada Európy

² Rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 9 Afs 141/2007.

³ Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 41/2008.

⁴ HAMUEÁKOVÁ, Z. a M. HORVAT. *Základy správneho trestania*, s. 49.

⁵ V súkromnom práve je analógia prípustná – v niektorých prípadoch na ňu zákonné normy priamo odkazujú (napr. § 853 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov).

⁶ Bližšie pozri rozhodnutia súdov, ktoré sa venovali analógii, napr. *nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. Pl. ÚS 21/04*, *Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 251/2009*, *rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 7/2012*, *rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 1 as 27/2008-67*.

⁷ Občan sa stáva obvineným z priestupku okamihom, keď správny orgán vykoná voči nemu prvý procesný úkon. Na takého občana sa hľadí ako na nevinného, kým jeho vina nie je potvrdená právoplatným rozhodnutím.

pôsobí v rámci formulovania princípov aplikovaných pri rozhodovaní o správnych deliktoch v troch základných smeroch:

- prostredníctvom Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“; vo vzťahu k správneho trestaniu má najväčší význam čl. 6 a 7 Dohovoru a čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru – ide o tzv. hard law),⁸
- prostredníctvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a
- prostredníctvom rezolúcií a odporúčaní Výboru ministrov Rady Európy (v správnom trestaní má značný vplyv najmä odporúčanie R (91) 1 upravujúce princípy a práva, ktoré by mali byť rešpektované v rámci správneho trestania – tzv. soft law).⁹

Z rozsiahlej judikatúry ESLP vyplýva, že pod pojmom „trestné obvinenie“ treba rozumieť nielen obvinenie zo skutku, ktorý je v danom štáte explicitne označený ako trestný čin, ale aj obvinenie zo spáchania správneho deliktu, pretože rozdiel medzi označením trestný čin a správny delikt môže byť častokrát len v trestnej politike toho ktorého štátu. V zmysle rozhodovacej činnosti ESLP je ustálené, že ESLP nebráni štátom, aby pri výkone úlohy strážcov verejného záujmu na účely svojho vnútroštátneho práva vytvárali alebo zachovávali rozdiel medzi určitými kategóriami deliktov a určovali deliacu čiaru. Z toho však nevyplýva, že takáto klasifikácia prijatá štátmi je rozhodujúca aj pre účely ESLP. Do sféry trestného práva všeobecne spadajú delikty, za ktoré ich páchatelom hrozia tresty, ktorých cieľom je, *inter alia*, odstrašovať a ktoré zvyčajne pozostávajú z pokút a opatrení zbavujúcich osobu jej slobody. Relatívny nedostatok závažnosti trestu, ktorý prichádza pri správnom delikte do úvahy, nemôže zbaviť delikt vrodeneho trestného charakteru. **Priestupky sa považujú za veci trestného charakteru** a vzťahuje sa na ne čl. 6 Dohovoru, čo znamená, že **pri ich prejednávaní majú byť zaistené zásadne rovnaké garancie tzv. práva na spravodlivý (fair) proces ako pri konaní o trestných činoch**, označených takto vnútroštátnym zákonodarcom.¹⁰ Na účely rozhodnutia ESLP o tom, či rozhodnutie týkajúce sa správneho deliktu má charakter trestného obvinenia a či je teda príslušná právomoc ESLP, súd vychádza z kritérií uvedených v rozsudku Engel¹¹ a ďalší proti Holandsku¹² a zohľadňuje:

- a) *formálnu kvalifikáciu skutku vo vnútroštátnom práve v rámci jeho zaradenia do systému trestného práva alebo správneho práva* – ak je skutok označený ako trestný čin, vždy je aj zo strany ESLP posudzovaný ako trestný čin a spadá pod č. 6 Dohovoru,
- b) *podstatu (povahu) skutku* – v tomto kritériu ESLP skúma, či môže byť subjektom tohto skutku každý alebo len vymedzený okruh osôb, teda či je predmetná právna norma adresovaná všetkým alebo len určitej skupine osôb s osobitným právnym postavením, napr. disciplinárne delikty zásadne nespádajú pod ochranu čl. 6 Dohovoru,

⁸ K významu rozhodnutí ESLP pozri SVÁK, J. Premietne sa akceptácia medzinárodných dohovorov Európskym súdom pre ľudské práva do rozhodnutí Ústavného súdu SR? In: *Ústava Slovenskej republiky ako normatívny základ demokratického a právneho štátu (30. rokov Ústavy Slovenskej republiky)*. Košice: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, 2022, s. 62-85. ISBN 978-80-574-0141-4. ISSN 2454-003X.

⁹ V anglickej verzii. [online]. [cit. 02. 02. 2026]. Dostupné na internete: <<https://rm.coe.int/16804fc94c>>.

¹⁰ FRUMAROVÁ, K. a kol. *Správni trestání*, s. 109.

¹¹ Bližšie k Engelovým kritériám pozri napr. HARRIS, D., O'BOYLE, M., ED BATES, and CARLA M. BUCKLEY: *Law of the European Convention on Human Rights*. Fifth Edition. Oxford, 2023, 1088 p. ISBN: 978-01-988-6200-0.

¹² *Rozsudok ESLP z 8. júna 1976 vo veci Engel a ďalší proti Holandsku, č. sťažnosti 5100/71*. Pozri napr. aj *rozsudok ESLP vo veci Lauko proti Slovensku č. sťažnosti 26138/95, rozsudok ESLP vo veci Kadubec proti Slovenskej republike č. sťažnosti 27061/95, rozsudok ESLP vo veci Öztürk proti Nemecku zo dňa 21. 2. 1984*.

c) *povahu a prísnosť sankcie* – posudzuje sa, či má sankcia len reparačnú funkciu alebo preventívno-represívnu funkciu. Ak má preventívno-represívnu povahu, treba ďalej posudzovať jej prísnosť, pritom nie je rozhodujúce, aká sankcia bolo uložená v danom konkrétnom prípade, ale posudzuje sa, aká najprísnejšia sankcia páchatel'ovi za daný skutok hrozila.¹³

Druhé a tretie kritérium je alternatívne, čo však nevylučuje ich kumulatívne splnenie v prípade, ak samostatná analýza každého z nich neumožňuje dospieť k jednoznačnému záveru, či ide o trestné obvinenie alebo nie.¹⁴

Na judikatúru EŠLP čiastočne reflektoval aj zákonodarca, ktorý v rámci zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny súdny poriadok“) v § 195 ustanovil, že správny súd nie je vo veciach správneho trestania (teda bez pochyby aj vo veciach preskúmania rozhodnutí o priestupkoch) viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ide o **základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie, a ak ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona**, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania. Ustanovenia Trestného zákona týkajúce sa zásad ukladania trestov a ustanovenia Trestného poriadku týkajúce základných zásad trestného konania je správny orgán povinný *ex lege* poznať a v primeranom rozsahu analogicky aplikovať aj pri prejednávaní priestupkov.¹⁵

Primerané použitie prípadných iných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku, ktoré upravujú základné zásady, je stále ponechané na správny orgán prostredníctvom analógie. Ich využitie však v aplikačnej praxi aj medzi právnymi teoretikmi vyvoláva nejasnosti.

2. Aplikácia spoločného konania v prípade viacerých priestupkov toho istého páchatel'a

V prípade, ak sa osoba podozrivá z priestupku *dopustila viacerých priestupkov a tieto priestupky prejednáva ten istý správny orgán*, prejednávajú sa všetky priestupky tej istej osoby v jednom spoločnom konaní, pričom sa vedie jeden spis. Uvedené ustanovenie napomáha správnomu orgánu aplikovať absorpčnú zásadu uvedenú v § 12 ods. 2 zákona o priestupkoch, v zmysle ktorej sa za viac priestupkov toho istého páchatel'a prejednávaných v jednom konaní uloží sankcia podľa ustanovenia vzťahujúceho sa na priestupok najprísnejšie postihnutelný; zákaz činnosti možno uložiť, ak ho možno uložiť za niektorý z týchto priestupkov. Osoba podozrivá z priestupku má zákonné právo, aby pri súbehu priestupkov prejednávaných pred tým istým správnym orgánom bola uložená sankcia iba podľa toho ustanovenia, ktoré stanovuje najprísnejší trest, a aby jej neboli ukladané sankcie samostatne za každý jednotlivý priestupok. Ak by sa nerešpektovala táto zásada a páchatel'ovi by sa uložili sankcie podľa viacerých ustanovení (rôznych priestupkov), išlo by o nezákonné rozhodnutie.¹⁶

Pod páchatel'om priestupku v zmysle tohto ustanovenia pritom rozumieme osobu, ktorá je podozrivá zo spáchania priestupku. Rešpektujúc prezumpciu nevinu vyjadrenú v § 73 ods. 1

¹³ FIALA, Z., K. FRUMAROVÁ, E. HORZINKOVÁ, M. ŠKUREK a kol. *Správni právo trestní*, s. 43.

¹⁴ BABIAKOVÁ, E. a J. HAJDINOVÁ. *Judikatúra vo veciach iných správnych deliktov*, s. 29. *Rozsudok vo veci Zolotukhin proti Rusku z 10. februára 2009, č. sťažnosti 14939/03*.

¹⁵ Viac k rozhodnutiam EŠEP a princípu *non bis in idem* pozri napr. McBRIDE, J.. *Human Rights and Criminal Procedure: The Case Law of the European Court of Human Rights*. Council of Europe Publishing, 2018, 526 p. ISBN 978-92-871-8480-1.

Viac k použitiu zásad ukladania trestov v správnom trestaní pozri: HAŠANOVÁ, J. Použitie zásad ukladania trestov v správnom trestaní. In: *Aktuálne otázky trestného práva v teórii a praxi*. 12. ročník interdisciplinárnej celoštátnej vedeckej konferencie s medzinárodnou účasťou. Zborník príspevkov. Bratislava: Akadémia Policajného zboru v Bratislave, 2024, s. 261-274 a HAŠANOVÁ, J. Aplikácia trestnoprávných inštitútov pri rozhodovaní o správnych deliktoch. In: *ktuálne otázky trestného práva v teórii a praxi*. 11. ročník interdisciplinárnej celoštátnej vedeckej konferencie s medzinárodnou účasťou, zborník príspevkov, 259-272.

¹⁶ HAŠANOVÁ, J. a kol. *Zákon o priestupkoch. Komentár*, s. 391 a nasl.

zákona o priestupkoch nemožno o páchatelovi priestupku hovoriť, kým sa nevysloví jeho vina právoplatným rozhodnutím o priestupku. Preto je v zmysle § 57 v súvislosti so spoločným konaním správnejšie osobu, proti ktorej sa vedie priestupkové konanie, nazývať osobou podozrivou zo spáchania priestupku (resp. obvineným), nie páchatelom priestupku tak, ako to uvádza zákon o priestupkoch, keďže priestupkovým konaním sa môže preukázať, že táto osoba páchatelom vôbec nie je.¹⁷

Pod pojmom viaceré priestupky sa rozumie existencia dôvodného predpokladu, že tá istá osoba svojím zavineným konaním ohrozila alebo porušila dva alebo viaceré záujmy chránené zákonom a tieto protiprávne konania sú zákonom označené ako priestupky (naplnila skutkové podstaty dvoch alebo viacerých priestupkov). Pritom nie je rozhodujúci jednotlivci zámer osoby podozrivej zo spáchania priestupku spáchať naraz viaceré priestupky. Takisto nie je podstatné, aby ku spáchaniu priestupkov došlo v rovnakom čase, resp. na rovnakom mieste. V prípade spáchania dvoch alebo viacerých priestupkov tou istou osobou hovoríme o súbehu priestupkov. O súbeh priestupkov ide teda v tom prípade, ak osoba podozrivá spáchala dva alebo viaceré priestupky skôr, ako bolo o niektorom z nich rozhodnuté správnym orgánom prvého stupňa. Rozlišuje sa pritom jednočinný a viacčinný súbeh. O jednočinný súbeh pôjde vtedy, ak podozrivá osoba jedným konaním naplní skutkové podstaty viacerých priestupkov [napr. ak osoba na námestí o polnoci s krikom ničí mestskú fontánu, dopúšťa sa priestupku rušenie nočného klúdu podľa § 47 ods. 1 písm. b) a priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch]. Pri viacčinnom súbehu osoba viacerými konaniami naplní skutkové podstaty viacerých priestupkov (napr. poobede v pohostinstve ukradne mobilný telefón, čím sa dopustí priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1, následne sa po odchode z pohostinstva vymočí do mestskej fontány na námestí, čím vzbudí verejné pohoršenie – dopúšťa sa priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. c), navyše cestou domov vykrikuje na okoloidúcich rôzne urážky a vyhráža sa im ujmu na zdraví, čím sa dopúšťa priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d).¹⁸

V jednom konaní však nemožno prejednať priestupok páchatel'a podľa § 88aa ods. 1 a súčasne iný priestupok. Ak osoba podozrivá zo spáchania priestupku spácha priestupok a súčasne niektorý z priestupkov:

- a) na úseku zdravotníctva podľa § 29 ZoP,
- b) na úseku ochrany pred alkoholizmom a inými toxikomániami podľa § 30 ods. 1 písm. e), ktorého sa podľa súčasného znenia zákona dopustí ten, kto úmyselne vyrobí lieh alebo destilát bez povolenia alebo úmyselne lieh alebo destilát vyrobený bez povolenia prechováva alebo uvádza do obehu,¹⁹
- c) proti verejnému poriadku podľa § 47 ZoP,
- d) proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ZoP,
- e) proti majetku podľa § 50 ZoP,

¹⁷ Pre úplnosť treba dodať, že procesné postavenie obvineného z priestupku má fyzická osoba, len čo správny orgán vykonal voči nej prvý procesný úkon.

¹⁸ K problematike odlíšenia viacčinného súbehu rovnorodého od pokračovacieho deliktu pozri napr. MASÁROVÁ, L. The Application of the institute of continuing crime within the administrative punishment. In: *Trestnoprávna a administratívnoprávna zodpovednosť*, s. 163 – 170.

¹⁹ Do 15. 03. 2024 však písm. e) ustanovovalo, že priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne umožňuje požívať alkoholický nápoj alebo užívať iné návykové látky osobe mladšej ako osemnásť rokov, ak tým ohrozuje jej telesný alebo mravný vývoj (v súčasnosti je však tento priestupok pod písmenom f). Novelou ZoP v roku 2024 do § 30 ZoP pribudla nová skutková podstata, a to písm. c), podľa ktorého sa priestupu dopustí ten, kto neoprávnene prechováva inú návykovú látku než je alkohol). Zákonodarca však na túto zmenu nereflektoval v nasledujúcich ustanoveniach ZoP, čím došlo k tomu, že v spoločnom konaní nemožno prejednať priestupok, ktorý zákonodarca s najväčšou pravdepodobnosťou nemal v úmysle vylúčiť zo spoločného konania a naopak priestupok, ktorý smeruje priamo proti osobe mladšej ako 18 rokov, ak sa tým ohrozuje jej telesný a mravný vývoj.

Ex lege je možné prejednať priestupky v spoločnom konaní, čo však pravdepodobne nebol zámer zákonodarcu. Zjavne došlo k legislatívnemu omylu, ktorý by bolo potrebné napraviť.

f) priestupku ohrozenia výchovy a vzdelávania dieťaťa alebo zanedbania starostlivosti o povinnú školskú dochádzku dieťaťa podľa § 37 zákona o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, nie je možné vykonať spoločné konanie o niektorom z uvedených priestupkov a o inom priestupku. Spoločné konanie by však bolo možné vykonať, ak sa páchatel' dopustil dvoch alebo viacerých priestupkov uvedených v § 88aa ods. 1 ZoP. Dôvodom, prečo nemožno uskutočniť spoločné konanie, je to, že v prípade priestupkov podľa § 88aa ods. 1 možno rozhodnutie o uložení pokuty za priestupok vykonať aj zrážkami z dávky sociálneho poistenia, pomoci v hmotnej núdzi alebo z rodičovského príspevku, ak ho nemožno vykonať zrážkami zo mzdy. V prípade iných priestupkov rozhodnutie o uložení pokuty za priestupok zrážkami z dávky sociálneho poistenia, pomoci v hmotnej núdzi ani rodičovského príspevku nie je možné vykonať, a to ani vtedy, ak páchatel' nepoberá žiadnu mzdu.

Tým istým správnym orgánom príslušným na prejednanie priestupkov sa rozumie správny orgán príslušný zo zákona vecne, funkčne a miestne. Ak sa páchatel' dopustil dvoch alebo viacerých priestupkov, ktoré sú vecne a funkčne v kompetencii toho istého správneho orgánu, ale k ich spáchaniu došlo v územných obvodoch viacerých správnych orgánov, podmienky spoločného konania budú splnené len vtedy, ak dôjde k zmene miestnej príslušnosti podľa § 55 ods. 3 zákona o priestupkoch. Podľa tohto ustanovenia môže miestne príslušný správny orgán na uľahčenie prejednávania priestupku alebo z iného dôležitého dôvodu postúpiť vec inému vecne príslušnému správne mu orgánu, v ktorého územnom obvode sa páchatel' zdržiava alebo má pracovisko, a to aj bez súhlasu účastníkov konania.

Ak teda po splnení zákonných podmienok dôjde k postúpeniu veci inému vecne príslušnému správne mu orgánu, ktorý je zároveň príslušný na prejednanie aj iného priestupku tohto páchatel'a, uplatní sa § 57 ods. 1 a uskutoční sa spoločné konanie. Postúpenie veci v zmysle ustanovenia § 55 ods. 3 však nie je právne nárokovateľné, ak sa ho osoba podozrivá zo spáchania priestupku domáha len z dôvodu využitia absorpčnej zásady, ktorá je preňho výhodnejšia, a teda chce, aby mu bola uložená sankcia len podľa ustanovenia najprísnejšie postihnutel'ného.²⁰

Pokiaľ ide o časovú lehotu, v ktorej je možné uskutočniť spoločné konanie, prikláňam sa k názoru, že spoločné konanie je možné uskutočniť kedykoľvek, odkedy sa správny orgán prejednávajúci priestupok dozvie o ďalšom priestupku tej istej osoby, ktorý je príslušný prejednať, najneskôr však do vydania rozhodnutia o priestupku, a nie až pred jeho oznámením.²¹ Je tomu tak preto, že rozhodnutie o priestupku sa spravidla oznamuje doručením

---

²⁰ Podobne aj v zmysle Trestného poriadku pozri napr. *rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky* sp. zn. 5 Ndt 6/2008: „Podľa § 18 ods. 1 Tr. por. o všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, sa môže vykonať spoločné konanie, ak to zrejme nebude brániť ukončeniu veci v primeranej lehote. Podľa § 21 ods. 3 Tr. por. ak sú podmienky spoločného konania, môže súd spojiť na spoločné prejednanie a rozhodnutie veci, v ktorých boli podané samostatné obžaloby. V prípade, ak na obvineného bolo podaných niekoľko obžalôb na rôznych súdoch, vedú sa proti nemu samostatné konania, a nie konanie spoločné, hoci aj boli podmienky na jeho vykonanie. Spoločné konanie o všetkých trestných činoch obvineného je už určitá procesná situácia, ktorú nemožno zamieňať s existenciou len podmienok na jej vytvorenie. Jednoznačne to vyplýva z ustanovenia § 21 ods. 3 Tr. por., podľa ktorého súd môže na spoločné prejednanie a rozhodnutie spojiť veci, v ktorých boli podané samostatné obžaloby. Toto ustanovenie by bolo zbytočné, keby sa spoločné konanie vykonávalo automaticky pri splnení podmienok § 18 ods. 1 Tr. por. Pokiaľ teda k spojeniu vecí, v ktorých boli spojené samotné obžaloby, u jedného súdu nedôjde, spoločné konanie sa nevykonáva. Na to, aby sa aj v prípadoch, keď zatiaľ prebiehajú samostatné konania, na súde skutočne viedlo spoločné konanie, je nevyhnutný procesný úkon spojenia vecí podľa § 21 ods. 3 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia však môže reálne postupovať len súd, na ktorom sa už všetky veci obvineného nachádzajú. Preto v prípade, že na toho istého obvineného bolo podaných niekoľko obžalôb na rôznych súdoch, musí procesnému úkonu spojenia vecí podľa § 21 ods. 3 Tr. por. predchádzať ešte ďalší procesný úkon, ktorým sa zabezpečí, že všetky veci toho istého obvineného budú sústredené na jednom súde.“

²¹ Podobne napr. HORVAT, M. In: SREBALOVÁ, M. a kol. *Zákon o priestupkoch. Komentár*, s. 292 - 293. Odlišne KUČEROVÁ, H. a E. HORZINKOVÁ. *Zákon o priestupkoch s komentárom a judikaturou*, s. 298. Podľa

písomného vyhotovenia rozhodnutia a po odoslaní rozhodnutia na poštovú prepravu (na doručenie) je už fakticky nemožné, aby správny orgán zobral z pošty neplatné, ešte nedoručené rozhodnutie a zmenil ho.

Ak sa správny orgán dozvie o ďalšom priestupku páchatel'a až po začatí konania o prvom zistenom priestupku, zašle obvinenému do vlastných rúk oznámenie o začatí konania o ďalšom priestupku s informáciou, že tento priestupok sa bude prejednávať v spoločnom konaní s priestupkom, o ktorom už správny orgán koná.²²

Účastník konania má právny nárok na to, aby sa všetky priestupky, ktoré prejednáva ten istý správny orgán (s výnimkou priestupkov vymedzených v § 88aa ZoP), prejednali v spoločnom konaní. V opačnom prípade by išlo o nezákonné rozhodnutie. K zrušeniu tohto rozhodnutia pre nezákonnosť by však malo dôjsť len v tom prípade, ak sa tým zasiahlo aj do hmotnoprávneho postavenia páchatel'a priestupku, čo znamená, že rozhodnutie/rozhodnutia vydané ako výsledok samostatných konaní by bolo potrebné zrušiť len z dôvodu, ak sú výsledné povinnosti (sankcie), ktoré boli uložené páchatel'ovi v samostatných rozhodnutiach prísnejšie, ako by tomu bolo v prípade, ak by sa o skutku viedlo spoločné konanie. Nepriamo to deklaruje aj rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR, sp. zn. 1 As 28/2009, podľa ktorého: „*Nevedl-li správní orgán v rozporu s § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, společné řízení o více přestupcích téhož pachatele, není takový postup vadou řízení, je-li z odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla aplikována zásada absorpční, zakotvená v § 12 odst. 2 citovaného zákona pro ukládání trestu za souběh přestupků*“. Mohlo by napríklad ísť o prípad, keď správny orgán nevedol o dvoch priestupkoch páchatel'a spoločné konanie, ale viedol dve samostatné konania, pričom o jednom priestupku konanie zastavil a v rozhodnutí vydanom vo veci druhého priestupku uznal obvineného zo spáchania priestupku vinným, ale upustil od uloženia sankcie, keďže na nápravu páchatel'a postačovalo samotné prejednanie priestupku. V tomto prípade bolo síce porušené procesné ustanovenie zákona o priestupkoch, ale bez hmotnoprávnych negatívnych dopadov na páchatel'a priestupku.

V spoločnom konaní sa zakladá len jeden spis. Ak dôjde k spojeniu vecí až v priebehu konania o priestupku, založí sa spoločný spis, ktorého súčasťou budú spisy z priestupkových

---

komentára je prejednanie viacerých priestupkov toho istého páchatel'a v spoločnom konaní možné len dovtedy, kým nie je o niektorom z priestupkov začaté konanie, spravidla dorúčením oznámenia o jeho začatí osobe podozrivej zo spáchania priestupku.

²² Analógiu môžeme nájsť aj konaní o trestných činoch. Pozri napr. *uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 174/2023-11*: „*Podľa § 18 ods. 1 Trestného poriadku o všetkých trestných činoch obvineného sa môže vykonať spoločné konanie, ak to zrejme nebude brániť ukončeniu veci v primeranej lehote. Podľa Trestného poriadku možno teda o akýchkoľvek trestných činoch obvineného vykonať jedno trestné konanie a rozhodnutie o tom je vždy v plnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní a súdov. K spojeniu vecí teda vždy dochádza na základe zákona a v dôsledku procesnej činnosti orgánov činných v trestnom konaní, ktorá sa môže v presvedčení o správnosti takéhoto postupu prejavíť v rôznych formách procesných rozhodnutí. 11. Prvým a zrejme najčastejším je vznesenie obvinenia za viacero trestných činov (§ 206 ods. 1 Trestného poriadku). Ďalšími spôsobmi sú vznesenie obvinenia v už prebiehajúcim trestnom konaní za ďalší trestný čin (§ 206 ods. 4 Trestného poriadku), rozšírenie obvinenia za ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu (§ 206 ods. 5 Trestného poriadku) a upozornenie o zmene právnej kvalifikácie (§ 206 ods. 6 Trestného poriadku). Základom všetkých týchto postupov v priebehu trestného stíhania je predstava zákona o tom, aby o všetkých trestných činoch obvineného bolo vykonané spoločné konanie. Od týchto spôsobov vedenia spoločného konania sa formálne odlišuje spojenie viacerých trestných vecí – trestných činov (skutkov) do jedného konania tak, ako tomu bolo u obvineného obhajovaného sťažovateľom. Vzhľadom na predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť ústavného súdu je však rozhodujúce to, že sťažovateľ na rozdiel od vecí sp. zn. II. ÚS 536/2018 a v zhode s vecou sp. zn. I. ÚS 540/2022 bol za obhajcu obvineného ustanovený už v čase, keď trestné konania obvineného, ktoré začali iracionálne na základe dvoch uznesení z toho istého dňa, boli aj uznesením z toho istého dňa spojené na spoločné konanie. 12. Preto možno na vec sťažovateľovi použiť právny názor ústavného súdu z rozhodnutia č. k. I. ÚS 540/2022. Je ústavne udržateľné, ak sťažovateľovi bola odmena podľa advokátskej tarify určená zo základnej sadzby tarifnej hodnoty vťahujúcej sa na prísnejšie trestaný prečin rozširovania extrémistického materiálu bez toho, aby bolo pri výpočte odmeny zohľadnené, že obvinený bol stíhaný aj za menej prísnejšie trestaný prečin prechovávanie extrémistického materiálu.*“

konaní, ktoré boli spojené.²³

Výsledkom spoločného konania o viacerých priestupkoch toho istého páchatel'a je jedno rozhodnutie o priestupku, v ktorom sa v prípade, ak sa mu spáchanie skutkov preukáže, vo výroku rozhodnutia uzná vinným osobitne za každý priestupok a v odôvodnení rozhodnutia sa odôvodní spáchanie každého priestupku zvlášť. Ak sa spáchanie skutku osobe nepodarí preukázať, konanie o tomto skutku sa zastaví. Sankcia sa ukladá úhrne, teda nie osobitne za každý priestupok, ale spoločná za všetky priestupky, z ktorých sa páchatel' uznal vinným, a to podľa ustanovenia, ktoré stanovuje najprísnejší trest. Páchatel' má, samozrejme, právo proti rozhodnutiu o priestupku podať odvolanie (resp. využiť aj iné právne prostriedky), pričom odvolanie môže smerovať proti výroku vo vzťahu k jednému priestupku, proti viacerým priestupkom, ako aj proti všetkým priestupkom, z ktorých bol uznaný vinným. Samozrejme, páchatel' sa môže brániť aj proti druhu a výške uloženej sankcie.

Pre zaujímavosť uvádzam právnu úpravu správneho trestania v zákone č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), ktorý v prípade správnych deliktov právnických osôb, fyzických osôb podnikateľov a správnych deliktov držiteľov vozidla upravuje konanie v prípade viacerých deliktov odlišne v porovnaní so zákonom o priestupkoch. Podľa § 138 ods. 4 zákona o cestnej premávke (správne delikty právnickej osoby a fyzickej osoby podnikateľ'a) ak bol viacerými konaniami spáchaný jeden alebo viaceré správne delikty podľa odsekov 1 až 3, každé konanie sa prejedná samostatne. V zmysle § 139b ods. 1 zákona o cestnej premávke (správne delikty držiteľ'a vozidla) ak bolo jedným konaním spáchaných viacero porušení povinností podľa § 6a, výška pokuty sa určí podľa najprísnejšie postihnutelného porušenia povinnosti. Ak bolo viacerými konaniami spáchané jedno alebo viaceré porušenia povinností podľa § 6a, každé konanie sa prejedná samostatne.

Inštitút spoločného konania upravuje aj zákon č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“). V zmysle § 175 ods. 5 zákona o verejnom obstarávaní v preskúmaní úkonov kontrolovaného, ktoré začína na základe námietok alebo doručením oznámenia o začatí kontroly kontrolovanému, úrad rozhodne do 30 dní odo dňa doručenia kompletnej dokumentácie úradu. Ak úrad spojí preskúmania úkonov kontrolovaného na spoločné konanie podľa § 171 ods. 7, rozhodne v spoločnom konaní do 30 dní odo dňa doručenia kompletnej dokumentácie k takto spojeným preskúmaniam úkonov kontrolovaného. Podľa § 187j ods. 18 zákona o verejnom obstarávaní v záujme hospodárnosti konania môže rada spojiť na spoločné konanie konania o odvolaní, ktoré sa týkajú toho istého verejného obstarávania; lehota podľa odseku 17 v takom prípade plynie odo dňa doručenia toho odvolania, ktoré bolo úradu doručené ako posledné. Znamená to, že osobitné právne predpisy môžu obsahovať vlastnú právnu úpravu inštitútu spoločného konania, a preto je vždy potrebné najprv preštudovať osobitný právny predpis.

3. Aplikácia spoločného konania v prípade priestupkov viacerých páchatel'ov

Spoločné konanie sa uskutočňuje tiež proti všetkým páchatel'om, ktorých priestupky spolu súvisia a ktoré prejednáva ten istý správny orgán. Ak boli priestupky spáchané dvomi alebo viacerými osobami, z dôvodu zásady rýchlosti a hospodárnosti konania sa uskutoční spoločné konanie o priestupkoch všetkých páchatel'ov. Hlavnou výhodou takéhoto spoločného konania je, že účastníci konania, svedkovia a ďalšie osoby zúčastnené na priestupkovom konaní nemusia byť predvolávané osobitne pre každý priestupok, ale predvolajú sa raz (prípadne viackrát, ak je to potrebné na zistenie objektívnej pravdy) a vyjadria sa ku všetkým páchatel'om

---

²³ KOŠIČIAROVÁ, S. *Zákon o priestupkoch. Podrobný komentár s judikatúrou*, s. 455.

a ich skutkom naraz v rámci jedného konania.

Najčastejšie sa spoločné konanie bude uskutočňovať v prípade spolupáchateľstva. Zákon o priestupkoch pojem spolupáchateľstvo upravil novelou, ktorá nadobudla účinnosť 1. februára 2025. V zmysle § 5b zákona o priestupkoch ak bol priestupok spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov, zodpovedá každý z nich, ako keby priestupok spáchal sám.

Prvou podmienkou na prejednanie priestupkov viacerých páchatel'ov v spoločnom konaní je spojitosť, teda súvis všetkých páchatel'ov s daným skutkom (spravidla časová a miestna). Najčastejšie ide o spojitosť viacerých osôb s priestupkom vtedy, ak priestupok (priestupky) páchali spoločne, hoci nemuseli všetci spáchať ten istý priestupok, ale každý z páchatel'ov mohol naplniť skutkovú podstatu iného priestupku (napr. po spoločnom odchode z pohostinstva o polnoci jeden páchatel' vzbudil verejné pohoršenie vykonávaním potreby na verejnom priestranstve, druhý sa dopustil priestupku proti majetku tým, že rozbil smetné koše a všetci spáchali priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, keďže v noci spoločne hlučne spievali ľudové pesničky a rušili nočný kl'ud). Ďalšou podmienkou je, aby priestupky páchatel'ov, ktoré spolu súvisia, prejednával ten istý vecne, funkčne a miestne príslušný správny orgán. Ak by sa však páchatelia dopustili protiprávneho konania, pri ktorom existuje miestna aj časová súvislosť, a jeden z nich by podliehal príslušnosti napr. okresného úradu, zatiaľ čo druhý priestupok spáchaný inou osobou by bol v kompetencii obce, spoločné konanie by nebolo možné uskutočniť. Poslednou podmienkou je, aby uskutočnenie spoločného konania nebolo v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, resp. aby neexistoval iný dôležitý dôvod, ktorý by mal za následok vylúčenie veci niektorého páchatel'a zo spoločného konania. Ak sa napr. v prípade priestupku jednej osoby vyžaduje náročnejšie a zdĺhavejšie dokazovanie, je možné v záujme rýchlejšieho prejednanie priestupkov ostatných obvinených vylúčiť jeho vec zo spoločného konania.

O vylúčení veci zo spoločného konania sa nevydáva procesné rozhodnutie v správnom konaní. Vylúčenie veci zo spoločného konania sa oznámi účastníkom konania len úradným listom, keďže ide len o vnútorné opatrenie správneho orgánu, ktorým sa sleduje zabezpečenie verejného záujmu, rýchlosti a hospodárnosti správneho konania.²⁴ V trestnom konaní sa však o vylúčení veci a spojení veci rozhodnutie vydáva, a preto sa domnievame, že správny orgán by nepostupoval v rozpore so zákonom ani vtedy, ak by o vylúčení veci zo spoločného konania vydal rozhodnutie. Keďže v zmysle správneho poriadku je proti každému rozhodnutiu prípustné odvolanie (okrem prípadu, že podanie odvolania explicitne vylučuje zákon), je možné dedukovať, že v prípade vylúčenia veci zo spoločného konania formou vydania procesného rozhodnutia, je proti tomuto rozhodnutiu možné podať odvolanie. Rozhodnutie o vylúčení veci zo spoločného konania by z hľadiska súdneho prieskumu bolo možné považovať za procesné rozhodnutie týkajúce sa vedenia konania, a preto v zmysle § 7 písm. e) Správneho súdneho poriadku, ho súdy v správnom súdnictve nepreskúmajú. Vylúčenie veci zo spoločného konania formou rozhodnutia by však mohlo výrazne sťažiť a predĺžiť prejednávanie priestupku, a to najmä za predpokladu, že by proti rozhodnutiu o vylúčení veci zo spoločného konania bolo podané odvolanie, preto sa prikláňame k postupu realizovať vylúčenie/spojenie veci len formou úradného listu.

Správny orgán nevydáva vo vzťahu k vylúčenej veci rozhodnutie o zastavení konania, keďže začaté konanie vo veci vylúčenej zo spoločného konania pokračuje, hoci už nie ako súčasť spoločného konania. Vylúčením veci nedochádza k zmene vecnej a miestnej príslušnosti správneho orgánu. Do úvahy však prichádza vylúčenie veci v záujme rýchlosti konania, ak sú naplnené dôvody postúpenia veci z dôvodu zmeny miestnej príslušnosti podľa § 55 ods. 3 zákona o priestupkoch. Ak je napr. pre uľahčenie prejednanie priestupku výhodnejšie, aby

---

²⁴ KOŠIČIAROVÁ, S. *Zákon o priestupkoch. Podrobný komentár s judikatúrou*, s. 463. SPIŠIAKOVÁ, H. *Zákon o priestupkoch. Komentár*, s. 354.

konanie o priestupku jedného z páchatel'ov vykonal iný vecne príslušný správny orgán, môže mu miestne príslušný správny orgán postúpiť vec na prejednanie, a tým ju vylúčiť zo spoločného konania.

Po vylúčení veci zo spoločného konania je možné použiť dôkazné prostriedky vykonané v rámci spoločného konania (napr. znalecký posudok) aj v konaní vedenom proti páchatel'ovi, ktorý bol zo spoločného konania vylúčený.

V prípade uskutočnenia spoločného konania sa vydáva jedno spoločné rozhodnutie o priestupku, ktoré sa oznamuje osobitne každému účastníkovi konania. Vo výroku rozhodnutia sa však posudzuje konanie každého páchatel'a samostatne a aj sankcie sa ukladajú osobitne každému z páchatel'ov priestupku (neprichádza do úvahy uloženie „spoločnej“ sankcie). Každému páchatel'ovi priestupku takisto osobitne plyní lehota na podanie odvolania (ako aj ostatných opravných prostriedkov).

Ak sa niektorý z páchatel'ov odvolá proti rozhodnutiu o priestupku a odvolaniu správny orgán vyhovie, zatiaľ čo iný páchatel' sa neodvolá, uplatní sa zásada dobrodenia v súvislosti (*beneficium cohaesionis*). Podľa tejto zásady, ktorá sa používa v trestnom práve v odvolacom konaní, môže správny orgán preskúmať a upraviť aj rozhodnutie týkajúce sa ostatných páchatel'ov, hoci oni ani oprávnená osoba nepodali odvolanie, ak ide o priestupky spáchané ich spoločným konaním. Použitie *beneficium cohaesionis* je podmienené splnením týchto podmienok:

- a) proti rozhodnutiu bol podaný opravný prostriedok a bolo vyhovené aspoň jednej osobe, ktorá podala opravný prostriedok alebo v prospech ktorej bol opravný prostriedok podaný;
- b) dôvod, pre ktorý príslušný orgán rozhodol v prospech tejto osoby, je na prospech aj ďalšej osobe, ktorá opravný prostriedok nepodala, a v napadnutom rozhodnutí sa rozhodlo aj o tejto osobe (spoločný dôvod). Dôvodom, pre ktorý odvolací orgán rozhodol v prospech páchatel'a, a ktorý je aj na prospech „spolupáchatel'a“, môže byť len taký dôvod, ktorý je spoločný pre oboch páchatel'ov v tom zmysle, že sa ich nevyhnutne dotýka. Takýmto dôvodom nemôže byť dôvod, ktorý, hoci je inak tej istej povahy, treba skúmať u každého páchatel'a osobitne, individuálne a samostatne, napríklad okolnosti týkajúce sa výmery sankcie;²⁵
- c) rozhodnutím príslušného orgánu o podanom opravnom prostriedku sa zároveň rozhoduje o všetkých osobách, ktorých sa týka uvedený spoločný dôvod.

Predpokladom postupu podľa tejto zásady je, že sa o všetkých páchatel'och rozhodlo v jednom konaní tým istým rozhodnutím. Po splnení všetkých podmienok je uplatnenie tejto zásady obligatórne v trestnom konaní a vyplýva aj zo správneho poriadku, keďže po podaní odvolania sa rozhodnutie preskúmava v celom rozsahu a v prípade zistenia nezákonnosti alebo nesprávnosti je povinnosťou správneho orgánu rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť, prípadne zrušiť a vrátiť vec prvostupňovému správne mu orgánu na nové konanie. Týmto pravidlom sa má zabrániť nežiaducim dôsledkom, ktoré by mohli nastať, ak by sa preskúmanie napadnutého rozhodnutia a náprava chýb zúžili len na osobu, ktorá podala opravný prostriedok. Mohlo by sa to prejaviť v tom, že odvolací orgán by nezastavil konanie u všetkých spolupáchatel'ov, ale iba u toho, ktorý podal odvolanie, aj napriek tomu, že by dospel k záveru,

---

²⁵ Najvyšší súd Slovenskej socialistickej republiky sp. zn. 5 Tz 86/76 (R 59/1977): „K výkladu ustanovenia § 261 Tr. por. a tzv. *beneficium cohaesionis*. Dôvodom, pre ktorý rozhodol odvolací súd v prospech obžalovaného a ktorý je aj na prospech spoluobžalovaného, môže byť len taký dôvod, ktorý je spoločný pre obidvoch obžalovaných v tom zmysle, že sa ich obidvoch nevyhnutne dotýka. Takýmto dôvodom nemôže byť dôvod, ktorý, hoci je inak tej istej povahy, treba skúmať u každého zo spoluobžalovaných osobitne, individuálne a samostatne, napr. okolnosti týkajúce sa výmery trestu.“

že napr. skutok sa vôbec nestal a rozhodnutie je nezákonné.²⁶

Pri určovaní dňa, kedy rozhodnutie, v ktorom je viacero účastníkov konania, nadobudlo právoplatnosť, treba vychádzať z § 52 ods. 1 zákona o správnom konaní. Rozhodnutie sa stáva právoplatným, ak ho už nemožno napadnúť riadnym opravným prostriedkom za predpokladu, že rozhodnutie bolo oznámené všetkým známym účastníkom konania. V prípade, ak nebolo rozhodnutie oznámené niektorému z účastníkov priestupkového konania, nemôže nadobudnúť právoplatnosť. Oznámenie rozhodnutia upravuje § 51 správneho poriadku, v zmysle ktorého sa rozhodnutie účastníkovi konania oznamuje dorúčením písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia, ak zákon neustanovuje inak. Deň doručenia rozhodnutia je dňom jeho oznámenia. Účastníkovi konania, ktorý je prítomný, sa môže rozhodnutie oznámiť ústnym vyhlásením; deň ústneho vyhlásenia rozhodnutia je dňom oznámenia rozhodnutia len vtedy, pokiaľ sa prítomný účastník konania vzdal nároku na doručenie písomného vyhotovenia rozhodnutia.

Podľa § 24 správneho poriadku sa dôležité písomnosti, najmä rozhodnutia, výzvy a predvolania, doručujú do vlastných rúk adresátovi alebo osobe, ktorá sa preukáže jeho splnomocnením na preberanie zásielok. Ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie bude bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť počas uloženia na pošte, písomnosť sa považuje za doručенú dňom vrátenia nedoručenej zásielky správne mu orgánu, aj keď sa adresát o tom nedozvedel. Ak adresát bezdôvodne odoprel písomnosť prijať, je doručенá dňom, keď sa jej prijatie odoprelo; na to musí doručovateľ adresáta upozorniť. Ak má účastník konania, ktorý sa zdržiava v cudzine alebo tam má sídlo, opatrovníka alebo zástupcu v tuzemsku, písomnosť sa doručí tomuto opatrovníkovi alebo zástupcovi.

Na doručenie do elektronickej schránky sa vzťahuje zákon č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov. Podľa § 80 zákona o priestupkoch však rozhodnutie o priestupku nemožno doručiť verejnou vyhláškou.

Rozhodnutie sa nemôže stať právoplatným len voči niektorému z účastníkov konania, ale len naraz voči všetkým účastníkom. Kým ho niektorý z účastníkov môže odvolaním (rozkladom) napadnúť, nemôže nadobudnúť právoplatnosť.²⁷

Inštitút spoločného konania je aplikovateľný aj v rámci prejednávania priestupku v skrátených formách (blokované a rozkazné konanie). Predpokladom na vybavenie priestupku v blokovanom konaní je v zmysle § 84 ods. 1 zákona o priestupkoch spoľahlivé zistenie priestupku a ochota obvineného z priestupku zaplatiť pokutu ako právny následok za spáchanie priestupku. V blokovanom konaní sa však nesmú prejednávať návrhové priestupky. Podmienky rozkazného konania upravuje § 87 zákona o priestupkoch a sú takéto: je nepochybné, že obvinený z priestupku sa priestupku dopustil; nejde o mladistvého páchatel'a; vec nebola vybavená v blokovanom konaní; obvinený z priestupku má plnú spôsobilosť na právne úkony a nejde o návrhový priestupok. Ak páchatel' spácha viacej priestupkov, ktoré prejednáva ten istý správny orgán a sú splnené podmienky blokovaného, resp. rozkazného konania, uloží sa páchatel'ovi sankcia za priestupok z nich najprísnejšie postihnuteľný.

Záver

Spoločné konanie je inštitút, ktorý pri správnom a zákonnom postupe správneho orgánu

---

²⁶ IVOR, J., P. POLÁK a J. ZÁHORA. *Trestné právo procesné II. Priebeh trestného konania*, s. 211 – 212.

²⁷ POTÁŠCH, P., J. HAŠANOVÁ, J. VALLOVÁ, J. MILUČKÝ a D. MEDŽOVÁ. *Správny poriadok. Komentár*, s. 473.

umožňuje urýchliť správne konanie, viesť ho efektívnejšie a hospodárnejšie. Problematickým aspektom spoločného konania je absencia explicitnej právnej úpravy týkajúcej sa vymedzenia presného času, do kedy je možné uskutočniť spoločné konanie (či do vydania rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, do oznámenia rozhodnutia alebo do právoplatnosti rozhodnutia o priestupku). Z logického a teleologického výkladu vyplýva záver, že spoločné konanie je možné uskutočniť do okamihu odoslania rozhodnutia o priestupku prvostupňovým orgánom na poštovú prepravu (do vydania rozhodnutia). To tohto času je fyzicky možné, aby rozhodnutie bolo ešte zmenené, keďže nenadobudlo platnosť. Po odoslaní na doručenie už nie je možné rozhodnutie stiahnuť z poštovej prepravy a zmeniť ho.

Určité aplikačné problémy spôsobuje aj spoločné konanie proti viacerým páchatel'om, a to najmä v prípade podania odvolania jedným z páchatel'ov. To spôsobí, že do času, kým sa rozhodne o odvolaní, rozhodnutie o priestupku nemôže nadobudnúť právoplatnosť vo vzťahu k žiadnemu z páchatel'ov. Právna teória a analógia s trestným právom však hovorí, že v rámci dobrodenia v súvislosti (*beneficium cohaesionis*) sa rozhodnutie bude preskúmať zásadne aj v časti, ktorá sa týka ostatných páchatel'ov, ktorí by sa možno v prípade, ak by sa konanie uskutočnilo samostatne len voči nim, proti rozhodnutiu o priestupku neodvolali.

Literatúra

- BABIAKOVÁ, Eva a Jeanette HAJDINOVÁ. *Judikatúra vo veciach iných správnych deliktov*. Bratislava: Wolters Kluwer, 2017. ISBN 978-80-8168-723-5.
- FIALA, Zdeněk, Kateřina FRUMAROVÁ, Eva HORZINKOVÁ, Martin ŠKUREK a kol. *Správni právo trestní*. Praha: Leges, 2017, 304 s. ISBN 978-80-7502-219-6.
- FRUMAROVÁ, Kateřina a kol. *Správni trestání*. Praha: Leges, 2017. ISBN 978-80-7502-250-9.
- HAMUĽÁKOVÁ, Zuzana a Matej HORVAT. *Základy správneho trestania*. Bratislava: Wolters Kluwer, 2019. ISBN 978-80-571-0142-0.
- HAŠANOVÁ, Janka a kol. *Zákon o priestupkoch. Komentár*. Žilina: Poradca podnikateľa, 2025. ISBN 978-80-8186-250-2.
- HAŠANOVÁ, Janka. Použitie zásad ukladania trestov v správnom trestaní. In: *Aktuálne otázky trestného práva v teórii a praxi*. 12. ročník interdisciplinárnej celoštátnej vedeckej konferencie s medzinárodnou účasťou. Zborník príspevkov. Bratislava: Akadémia Policajného zboru v Bratislave, 2024, s. 261 – 274. ISBN 978-80-8293-019-4 a
- HAŠANOVÁ, Janka. Aplikácia trestnoprávných inštitútov pri rozhodovaní o správnych deliktoch. In: *Aktuálne otázky trestného práva v teórii a praxi*. 11. ročník interdisciplinárnej celoštátnej vedeckej konferencie s medzinárodnou účasťou. Zborník príspevkov. Bratislava: Akadémia Policajného zboru v Bratislave, 2023, s. 259 – 272. ISBN 978-80-8054-992-3.
- HARRIS, D., O'BOYLE, M., ED BATES, and CARLA M. BUCKLE. *Law of the European Convention on Human Rights*. Fifth Edition. Oxford, 2023, 1088 p. ISBN: 978-01-988-6200-0.
- HORVAT, Matej. In: SREBALOVÁ, Mária a kol. *Zákon o priestupkoch. Komentár*. Bratislava: C. H. Beck, 2015.
- IVOR, Jaroslav, Peter POLÁK a Jozef ZÁHORA. *Trestné právo procesné II. Priebeh trestného konania*. 2. vyd. Bratislava: Wolters Kluwer, 2021. ISBN 978-80-571-0334-9.
- McBRIDE, J.. *Human Rights and Criminal Procedure: The Case Law of the European Court of Human Rights*. Council of Europe Publishing, 2018, 526 p. ISBN 978-92-871-8480-1.

- KOŠIČIAROVÁ, Soňa. *Zákon o priestupkoch. Podrobný komentár s judikatúrou*. Praha: Leges, 2020. ISBN 978-80-7502-465-7.
- KUČEROVÁ, Helena a Eva HORZINKOVÁ. *Zákon o přestupcích s komentářem a judikaturou*. Praha: Leges, s. 298.
- MASÁROVÁ, Lubica. The Application of the institute of continuing crime within the administrative punishment. In: *Trestnoprávna a administratívnoprávna zodpovednosť*. Trnava: Typi Universitatis Tyrnaviensis, 2014, s. 163 – 170.
- POTÁSCH, Peter, Janka HAŠANOVÁ, Jana VALLOVÁ, Jozef MILUČKÝ a Daniela MEDŽOVÁ. *Správny poriadok. Komentár*. 4. vyd. Praha: C. H. Beck, 2022. ISBN 978-80-7400-908-2.
- SPIŠIAKOVÁ, Helena. *Zákon o priestupkoch. Komentár*. 2. vyd. Bratislava: Wolters Kluwer s. r. o. ISBN 978-80-571-0219-9.
- SVÁK, J. Premietne sa akceptácia medzinárodných dohovorov Európskym súdom pre ľudské práva do rozhodnutí Ústavného súdu SR? In: *Ústava Slovenskej republiky ako normatívny základ demokratického a právneho štátu (30. rokov Ústavy Slovenskej republiky)*. Košice: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, 2022, s. 62-85. ISBN 978-80-574-0141-4. ISSN 2454-003X.

Rozhodnutie ESLP vo veci Lauko proti Slovensku č. sťažnosti 26138/95

Rozsudok ESLP vo veci Kadubec proti Slovenskej republike č. sťažnosti 27061/95

Rozsudok ESLP z 8. júna 1976 vo veci Engel a ďalší proti Holandsku, č. sťažnosti 5100/71

Rozsudok ESLP vo veci Öztürk proti Nemecku zo dňa 21. 2. 1984

Rozsudok vo veci Zolotukhin proti Rusku z 10. februára 2009, č. sťažnosti 14939/03.

Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. Pl. ÚS 21/04

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 174/2023-11

Rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 9 Afs 141/2007

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 251/2009

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 41/2008

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 7/2012

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Ndt 6/2008

Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky sp. zn. 5 Tz 86/76

Rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 1 as 27/2008-67

[<https://rm.coe.int/16804fc94c>](https://rm.coe.int/16804fc94c)

Zákon č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov

Zákon č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov

Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd publikovaný ako oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb. o dojednaní Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Protokolov na tento Dohovor nadväzujúcich

Zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov

Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov

Zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov

Zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov

Zákon č. 91/2016 Z. z. trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov

Zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov

Zákon č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov

Keywords: joint action, offense, aggregate punishment, accomplice

Summary

The paper deals with joint proceedings, which are applied in the proceedings on misdemeanors in cases where one offender has committed several misdemeanors or if misdemeanors have been committed by several offenders, provided that they are decided by the same administrative body. The article focuses on the problematic aspects of the application of this institute, which causes many ambiguities in security practice, while also focusing on the possibilities of analogous application of the provisions of the criminal law codes. In explaining the procedure for conducting joint proceedings legally, it relies on relevant court decisions.

*plk. doc. JUDr. Mgr. Janka Hašanová, PhD.
Akadémia Policajného zboru v Bratislave
Katedra správneho práva
Sklabinská 1, 835 17 Bratislava
e-mail: janka.hasanova@akademiapz.sk
tel. č.: 0961 056 364*

Recenzenti: plk. doc. JUDr. Veronika Marková, PhD., doc. JUDr. Boris Löffler, PhD.